

RIJEČ UREDNIŠTVA

Poštovani vjeroučitelji!

Evo nas opet na početku nove školske godine. Vjerujem da je bilo dovoljno vremena i za odmor a i za programiranje onoga što predstoji; bilo je prilika za susrete, razgovore, izmjenu mišljenja, sučeljavanje ideja i stavova. Sad možemo krenuti bogatiji u naše sutra.

Želio bih se na poseban način u ovoj „riječi uredništva” osvrnuti na XIV. Katehetsku ljetnu školu. Kao što svi znate, održala se u Sarajevu, gradu na Miljacki. Protiv svih očekivanja ova Škola je brojem, a vjerujem i kvalitetom, ušla u „povijest” naših Katehetskih ljetnih škola. Neki su se pribojavali da će „okrugli stol” koji je bio neposredno prije održan u uredništvu „Glas koncila” (brojevi 31–33) umjesto propagande biti antipropaganda ovom načinu našeg katehetskog okupljanja. Hvala Bogu da se nisu ostvarila njihova pribojavanja. Dapače, iz usta mnogih sudionika osobno sam čuo da su ih razmišljanja sudionika „okruglog stola” potakla da po prvi puta prisustvuju jednoj Katehetskoj ljetnoj školi. Mislim da bi bilo irealno pripisati samo tom pothvatu naglo povećanje broja sudionika KLJŠ. Postoje tu sigurno osim uobičajenih i drugi faktori kao što su recimo poduzetnost mjesnog Ordinarija, angažiranost Pripremnog odbora, poticaji koji su dolazili sa strane provincijalata Bosne srebrne itd. Svakako ne treba prezreti u svemu tome niti „okrugli stol” „Kateheze” i „Malog koncila” u kojem su sudjelovali naši katehetečari i pastoralisti.

Održana je dakle XIV. Katehetska ljetna škola. Broj prijavljenih bio je preko 300 a sudionika negdje oko 290. Stvarno rekord koji nam je svima garancija da se dosadašnji trud isplatio. Ono što je bilo zanimljivo konstatirati jest to da se kod nas stvorio novi katehetski mentalitet koji sigurno, dobrim dijelom, ima svoje uporište i svoje ishodište upravo u ovom našem najbrojnijem katehetskom okupljanju što je natapano i katehetskom informacijom i formacijom. Neke stvari su postale po sebi razumljive, premda se mnogi, pa i veći evropski narodi nego što je hrvatski, još uvijek spore oko određenih katehetskih vrednota. Mi smo ih prihvatili i time se svrstali među one koji žele ići u korak s dostignućima katehetske znanosti. Kome to treba zahvaliti? Svima onima koji su osjetili da se treba nešto na tom području mijenjati i koji su u isto vrijeme bili spremni podbaciti vlastita leđa. Tu su starije i mlađe generacije! Jedni su započeli, drugi su nastavili. Trebalo bi samo pripaziti da se ne obezvrijede niti jedni niti drugi, nego da svi budu graditelji onoga u što zdušno vjeruju.

Sa zadovoljstvom možemo konstatirati da kod nas više ne manjkaju niti katehetačari. Od godine 1971. kada se na prvoj Katehetskoj ljetnoj školi u Zadru osjetilo da su nam takvi ljudi potrebni kao gladnom zalogaj kruha, naša Crkva je dobila u krugu svojih sinova i kćeri, tridesetak ljudi tog profila. Premda vjerujem da to još uvijek nije dovoljno, ipak se može ustvrditi bez ikakvog mahnitog pretjerivanja, da pod tim vidom, gledajući prosjek, možemo stati uz bok bilo kojoj krajevnoj Crkvi u Evropi. I to je razlog našeg ponosa. Ali, nedajmo se uljuljati!

Iznio bih još neka svoja razmišljanja s obzirom na ovu Katehetsku ljetnu školu. Stavila si je naslov: „Naša kateheza i dvadeset godina koncilске obnove. Katehetska htijenja i ostvarenja naše Crkve poslije Drugog vaticanskog koncila”. Mislim da su se ipak i izlaganja i radovi u timovima dobrim dijelom zaustavila na tome što kažu pojedini koncilski dokumenti o određenoj problematici te kako se ona odrazila na naše katehetske priručnike. Sigurno je da su naši novi katekizmi vrlo zapaženi pomak na tome području. Međutim, ipak mi se čini, da se tom obliku katehetske obnove pridaje prevelika važnost. Na momente se osjeća kao da im pripisujemo čudotvornu moć i kao da od njih, odnosno njihovih konkretnih oblika, sve skupa ovisi. Mišljenja sam da je u ovom cjelokupnom procesu katehetske obnove bila presudnija uloga katehete nego katekizma, a eto to nam je nekako izmaklo na ovoj KLJŠ. Za mene je puno pozitivnije to što smo oformili nove katehete, što smo pokrenuli mnoštvo publikacija koje ih dalje informiraju i formiraju, što smo ustanovili katehetska tijela koja se bave izučavanjem situacije i stvaranjem konkretnih prijedloga, što se po dekanatima, regijama, na razinama redovničkih zajednica, održavaju skupovi u svrhu promicanja katehetske obnove, nego sami katekizmi. Istina je, katekizme, odnosno katehetske priručnike, nikako ne smijemo zanemarivati, međutim treba tako odgojiti katehete da ne budu „ispovjednici” svojih katekizama, nego pripremljeni do te mjere da sasvim mirno odlučuju što je najbolje za njihovu situaciju, za ljude s kojima rade. Zato nisu samo odgovorne Katehetske ljetne odnosno zimske škole, niti samo katehetski ili slični instituti, nego svaka institucija koja pretendira na to da priprema i formira naše pastoralne djelatnike. Pod tim vidom sigurno se već pregledavaju teološki kurikulumi naših bogoslovnih učilišta. Bilo bi jako riskantno ove institucije ostaviti po strani kao da se njih ne tiče katehetska obnova. Žalostno je to što neki naši profesori bogoslovlja moraju konstatirati da njihova teološka izlaganja nisu imala nikakvog konkretnog odjeka na pastoralnu praksu njihovih učenika. O čemu se dakle radi? Radi se o tome da se obnova treba događati na cijeloj liniji i to iznutra svake pojedine ponude. Zato ne bi bilo loše da se jedna od budućih naših Škola pozabavi baš pitanjem cjelokupne i sustavne formacije naših kateheta i katehistica kao onih koji su presudni za katehetsko događanje.

Možda bismo morali pripaziti na još jednu stvar pri našim katehetskim okupljanjima. Naime, to kako se postavljamo prema onima koji po prvi puta prisustvuju tim skupovima, na koji im način nudimo sadržaje. Treba računati s tim da su mnogi naši pastoralni radnici, budući da su morali najprije osigurati krov nad glavom, nedostavno informirani o najnovijim događanjima na području pastorala. Zato ih i sitnice mogu smetati i iritirati. Treba nuditi vrednotu na takav način da ona kao takva bude uočena i prihvaćena od onoga kome je ponuđena.

Ovo izrečeno nadam se neće biti shvaćeno kao prijekor nego kao osobno razmišljanje u svrhu promicanja formacije naših kateheta, kod kojih se sve više osjeća potreba za doškolovanjem i iskrenom izmjenom mišljenja i katehetskih iskustava. Vjerujem da će pod tim vidom biti od velike koristi i svaki pojedini prilog ovog najnovijeg broja „Kateheze” kojega su pisali naši katehete i katehetačari.

UREDNIK